

KAPITOLU. Mamka nic nevyhodí. Zamlada ovdověla, když táta zahynul při požáru v uhelném dole, a živí mě i Sida tím, že pracuje jako prادلena a využívá úplně všechno, co se jí dostane do rukou. Popel z tvrdého dřeva, který zůstává v kamnech, shromažďuje na louhové mýdlo. Skořápky z vajec drtí, aby s nimi hnojila zahrádku. Tyhle šortky jednoho dne nastříhá na proužky a vplete do koberce.

Doobléknu se a položím Sida zpátky do jeho postele, kde se okamžitě zachumlá do mozaikovitě deky. V kuchyni si vezmu kus kuříčného chleba – mamka ho upekla kvůli mým narozeninám, protože je lepší než ta tmavá hmota plná písku, která vznikne z kapitolské mouky. Mamka už venku za domem míchá klackem horký obsah kotle – hornické kombinézy. Je to namáhavá práce a já vidím, jak se jí napínají svaly. Je jí teprve pětatřicet, ale životní útrapy už jí vyryly do obličeje vrásky, jak to útrapy dělávají.

Zahlédne mě ve dveřích a otře si čelo. „Všchno nejlepší k šestnáctinám. Na kamnech jsou povidla.“

„Díky, mami.“ Najdu pánev s rozvařenými švestkami a naberu si trochu na chleba, než vyrazím ven. Před pár dny jsem je natrhal v lese, ale je to příjemné překvapení mít je takhle horké a doslazené.

„Potřebuju, abys dnes doplnil nádrž,“ řekne mamka, když ji mímám.

Máme do domu zavedenou studenou vodu, jenže ta teče tak tenkým pramínkem, že by trvalo věčnost, než by nateklo celé vědro. U domu stojí i sud na dešťovou vodu, za kterou si účtuje příplatek, protože po vyprání v ní je oblečení měkčí, ale na většinu prádla používá vodu z naší studny. Se vším tím pumpováním a vlácením věder trvá naplnění nádrže dvě hodiny, i se Sidovou pomocí.

„Nemůže to počkat do zítřka?“ zeptám se.

„Už mi dochází voda a mám horu prádla,“ odpoví mamka.

„Tak odpoledne,“ řeknu. Snažím se zakrýt podráždění. Jestli sklizeň skončí v jednu, a za předpokladu, že se nestaneme letošními splátcí, budu s vodou hotový ve tři a pořád mi zbude čas na to, abych se viděl s Lenorou Dove.

Omšelé, šedivé domy Sloje halí mlžný opar, jako by je chránil. Byl by to uklidňující pohled, nebýt občasného křiku dětí pronásledovaných zlými sny. Během posledních několika týdnů, jak se blíží padesáté Hladové hry, jsou tyhle zvuky čím dál častější, stejně jako úzkostné myšlenky, které se usilovně snažím potlačovat. *Druhé Čtvrtohry. Dvakrát tolik dětí.* Nemá cenu se tím zabývat, opakuju si, nemůžeš s tím vůbec nic dělat. *Jako dvoje Hladové hry naráz.* Neexistuje způsob, jak ovlivnit výsledek sklizně ani to, co následuje. Tak k čemu přiživovat noční můry? Nedovol, aby se tě zmocnila panika. Nedávej Kapitolu aspoň tohle zadostiučinění. Už tak si toho vzali víc než dost.

Jdu prázdnou škvárovou ulicí ke kopci s hornickým hřbitovem. Ze svahu trčí změt hrubých pomníků – od náhrobních kamenů s vytesanými jmény a daty až po dřevěné desky s oprýskanou barvou. Táta leží v rodinném hrobě Abernathyů s jedním vápencovým náhrobkem pro nás všechny.

Rychle se rozhlédnu, jestli mě někdo nevidí – nikdo sem moc nechodí, a už vůbec ne za úsvitu –, prolezu pod plotem do lesů kolem Dvanáctého kraje a vykročím do ticha. Výroba pálenky s Hattií Meeneyovou je riskantní podnik, ale jde o hotový piknik ve srovnání s hubením potkanů nebo uklízením domů. Hattie ode mě očekává tvrdou práci, ale sama dře taky, a i když už jí minula šedesátka, zvládne víc než mnozí o polovinu mladší. Je zapotřebí udělat plno věcí okolo: nasbírat palivové dřevo, přitáhnout kukuřici, odnést plné lahve a přinést zpátky prázdné, aby mohly být opět naplněny. A to je právě moje úloha. Jsem Hattiin mezek.